

[Aksel Larsen.]

skattelettelser. Det er fuldstændig rigtigt; men det er jo det, der gør det hele så usikkert. Det bevirker, at folketinget i bedste fald kommer til at have adskillig mere tid til sit arbejde, end der er til rådighed.

Finansministeren siger, at det er i og for sig imødekommende, når regeringen ikke er kommet med forslag eller konkret idé om, hvad der skal ske på andre områder. Ja vel, men så skal altså al den slags klares under forhandlingerne vedrørende selve lovforslaget. Det gør disse forhandlinger mere komplicerede; det er endnu en grund til, at jeg ikke tror, regeringens tidsplan kan holde.

Ministeren siger til mig, at han kan ikke forstå den lille lignelse med kongen og smørklatten, for her er der jo ikke tale om, at provenuet bliver mindre på vej til finansministerens kasse. Hvis han ikke havde været optaget af andre ting, men havde hørt efter, hvad jeg sagde, så ville han vide, hvorledes jeg udtrykkelig gjorde opmærksom på, at sådan skulle den lille historie heller ikke forstås. Jeg gjorde opmærksom på, at han i den fremstilling, han havde givet i sin fremsættelsestale, fastlagde det sådan, at langt den største del af det beregnede provenu ville forsvinde til andre formål, sådan at der kun blev et forholdsvis lidet restprovenu tilbage. Det nytter altså ikke, at smørklatten var stor, ca. 5 milliarder kr., hvis den var smeltet ind til 1.200 mill. kr., når den skulle smøres på brødet; det var det, jeg sagde, og det har finansministeren ikke bestridt. Da han selv må erkende, at der er chancer for, at statens udgifter stiger og må stige, har man lov til at spørge, om en indførelse af merværdiomsens overhovedet kan tjene de formål, man hidtil har hævdet den skulle tjene.

Dengang vi begyndte buketdrøftelserne i efteråret, bebudede finansministeren, at han ville klare statens finansielle problemer — og her drejede det sig om ca. et par milliarder kroner mere i skatteindtægt om året — ved hjælp af merværdiomsætningsafgiften. Forslaget herom skulle komme i det tidlige forår, og han regnede med, at det skulle kunne gennemføres i løbet af foråret. Det lykkedes ikke, og så fik vi forskellige andre buketter, og vi har formodentlig ikke set

den sidste endnu. Men når man nu tager i betragtning, at merværdiomsens skulle have kunnet erstatte disse buketafgifter, som dog i det mindste skal give staten 1.500 mill. kr. om året, må man erkende, at så kan det oprindelig påtænkte formål med denne afgift ikke blive opfyldt, simpelt hen fordi man, hvis det skulle opfyldes, når eller hvis loven bliver vedtaget, måtte ophæve de skatter, der var pålagt ved buketterne.

Finansministeren erkender, at den selvregulerende kontrol ikke er vandtæt. Jeg har ikke stillet krav om nogen kontrol, der var fuldkommen vandtæt, for jeg er klar over, at det er en umulighed, men jeg har sagt, at den skulle dog gerne være nogenlunde vandtæt, og jeg har sagt, at det, vi kan se i lovforslaget, er alt andet end vandtæt. Der er jo forskel på, om noget ikke er helt vandtæt, og så om det er et sold. Finansministeren har i hvert fald ikke i sit svar til mig på nogen som helst måde sagt noget om, hvordan han tænker sig at kontrollen skal etableres, så den bliver blot nogenlunde betryggende. Han har intet sagt om, hvorledes han tænker sig at man skal kunne forhindre dels en fortsættelse af det skattesnyderi, der foregår i øjeblikket, hvad angår de direkte skatter, dels dets udvidelse ved, at der også vil foregå snyderi med omsætningsafgiften. Jeg gentager, at den omstændighed, at den kategori af befolkningen, man kalder erhvervsdrivende, har haft og har mulighed for at holde visse indtægter, ofte betydelige indtægter, uden for selvangivelsen, bevirker, at de næsten kan være tvunget til at aflægge forkerte regnskaber om deres omsætning, hvis vi får en almindelig omsætningsafgift, for ellers vil det være muligt — forudsat at vi får det ønskelige samarbejde mellem tolldepartementet og skattedepartementet — at konstatere, at så må de have snydt i skat i en række år, og så venter der dem efterbetalingssager. Sådan er forholdet jo. Hvis man i nogen grad skal forhindre et sådant udvidet og også for de pågældende selv formentlig beklageligt snyderi, bliver man i hvert fald nødt til at indføre et kontrolsystem, der er så nogenlunde vandtæt, og som i allerhøjeste grad kan begrænse lysten, hvis der er nogen, til at aflægge urigtige regnskaber, give urigtige beretninger og afgive urigtige selvangivelser. Herom har ministeren imid-